

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. Смолян, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Хр. Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Мара Ат. Кермедчиева
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500085 по описа за 2023 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното:

Производството по делото е по чл.268 във вр. с 422ал.1ГПК.

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба вх.№2714 от 23.12.2022 година от Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ж.к. М. *, бул. „А. М.“ № **, вх. *, ет. *, ап. офис **, представлявано от управителите си И. В. Д. и Д. В. Н., депозирана чрез юрисконсулт Г. Г. против Решение №138 от 28.11.2022 година, постановено по гр.д.№261/2022 година по описа на Мадански районен съд, с което е признато за установено в отношенията между Н. Б. Р., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. О., общ. Р., обл. С. и Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. А. М. № **, бл. 0, вх. *, ет. *, ап. офис **, представлявано от И. В. Д. и Д. В. Н., че сключеният между Н. Б. Р. и Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК ***** договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) разстояние №**** от 20.05.2022 е нищожен на основание чл. 22 ЗПК, поради неспазване на изискванията на чл.11, ал. 1, т. 10 ЗПК, както и е осъден Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК ***** да заплати на Н. Б. Р., ЕГН ***** от 50 лева (петдесет лева) разноски за заплатена държавна такса, както и Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК ***** да заплати на адв. М. В. М., АК П., съдебен адрес: гр. П., бул. П. № **, ет. *, ап. * сумата от 300 лева (триста лева) – адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАДв.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259 ГПК, тъй като съобщението, че решението е изготвено и може да бъде обжалвано е съобщено на страната на 12.12.2022 година и видно от приложената към жалбата товарителница същата е изпратена на 21.12.2022 година. Жалбата отговаря на изискванията на чл.260 261 ГПК, изхожда от активно легитимирана страна с право на жалба, поради което е и процесуално допустима.

С въззивната жалба се атакува постановеното решение изцяло с оплаквания за

неговата неправилност, от които се прави извод за неговата незаконосъобразност и необоснованост. Изложени са оплаквания, ме съдът неправилно е приел и не е мотивирал решението си защо таксата за гарант следва да бъде включена в годишния процент на разходите. Твърди също така, че сключването на договор за гаранция с „Ф. Б.“ ЕАД е допълнителна услуга, която не е задължително условие за получаване на кредит от „Ф. Б.“ ЕООД и не подлежи на включване в годишния процент на разходите по договора за кредит. Счита още, че приложение № 2 към отговора на исковата молба ясно показва възможностите на потребителя за избор при кандидатстване, както и свързаните с избора на „Ф. Б.“ ЕАД разходи. Потребителят може да посочи свой поръчител и да не поема тези разходи. Ф. предоставя кредити с без поръчител, за което се представя извадка от системата на жалбоподателя. Относно характера на таксата заявява, че договорът за гаранция е сключен между въззиваемия и „Ф. Б.“ ЕАД, последната е дружество - партньор на Ф., самостоятелно юридическо лице, кредитна институция, лицензирана в М., която предоставя услуги на територията на Република България по силата на свободата на предоставяне на услуги, съгласно взаимното признаване на единния европейски паспорт, е вписана под № 238 в нарочния регистър на БНБ (извлечение от регистъра е включено в Приложение № 1 към отговора на исковата молба). По съществото си договорът за гаранция е договор за поръчителство - „Ф. Б.“ ЕАД ще изплати задълженията на въззиваемия по договора по смисъла на Закона за задълженията и договорите. Дължимата по договора за гаранция такса е възнаграждение за поръчителя - ЗЗД не съдържа забрана договорът за поръчителство да е възмезден. Относно начина на сключване на договора за кредит и незадължителността на сключването на договор за гаранция се прави оплакване, че процесът на кандидатстване и отпускане на кредити през интернет страницата на Ф. включва следните стъпки: потребителят: сам в процеса на кандидатстване преди сключване на договора може да избере дали да посочи собствен поръчител или да се договори с „Ф. Б.“ ЕАД, като още в този момент (много преди сключване на договор), при избор на „Ф. Б.“ ЕАД, може да види възнаграждението му като гарант; при избор на „Ф. Б.“ ЕАД потребителят получава с електронно съобщение договора, заедно с вноските, дължими за възнаграждението на „Ф. Б.“ ЕАД - отново преди този договор да е обвързващ за него и едва след като е получил както договора за кредит, така и договорът за гаранция, потребителят получава и код за потвърждение, който може да въведе на страницата на „Ф. Б.“ ЕООД, за да се обвърже с договора (чл. 6.3. от Общите условия). Срокът за въвеждането на този код е 48 часа - два дни (чл. 6.4. от Общите условия) - потребителят има повече от достатъчно време да се запознае с условията на договорите, в това число да ангажира консултант за преглед. Развива оплакване, че видно от изложеното, няма никакъв скрит за потребителя разход или заблуждаваща търговска практика, която да го подведе. На всеки етап от процеса потребителят разполага с необходимата информация и време, за да прецени дали посоченият договор е подходящ за него или не. Нещо повече, в конкретния случай процесния кредит дори не е първи за въззиваемия. В хода на делото жалбоподателят е доказал, че „Ф. Б.“ ЕООД и „Ф. Б.“ ЕАД оперират като отделни икономически субекти. Те имат отделни банкови сметки (видни от погасителните планове към договора за кредит и договора за гаранция, приложени по делото). Българското законодателство не забранява договорът за поръчителство между длъжник и поръчител да бъде възмезден. Счита, че при определянето на ГПР няма допуснати нарушения и потребителят има цялата необходима информация и време, за да вземе решение дали сключването на договор е подходящо за него. Относно присъждането на разноски

Жалбоподателят моли съдът да отмени присъждането на адвокатски хонорар, спрямо което „Ф. Б.“ ЕООД трябва да заплати на адв. М.. Пълномощникът на въззиваемия претендира суми по чл. 38 ал.1 т. 2 от ЗА за оказана правна помощ по предявения от ищцата иск, но и такава по предявените срещу нея осъдителни иски. Посоченото от пълномощника на ищцата основание по т. 2 „материално затруднени лица“ не е подкрепено

с каквито и да е доказателства. Същите не биха били необходими само при условие, че не се претендира възнаграждение в посочения от него размер. Претенцията на пълномощника на въззиваемия се основава на произтичащото от Закона за адвокатурата, материално право на адвоката, да получи възнаграждение за положения труд съгл. чл. 36 от ЗАДв. Разпоредбата на чл. 38 ал.2 от ЗАДв. е специална хипотеза, която сочи кой заплаща дължимото на адвоката възнаграждение, при оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на страна по делото, конкретно в случаите когато насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което от своя страна се определя по реда на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не може да бъде в размер по-нисък от предвидения в наредбата. В тези случаи възнаграждението се дължи от другата страна и съдът следва да я осъди да го заплати. Реализирането на правото да получи възнаграждение в хипотезата на чл. 38, ал.2 от ЗАДв.е резултат от упражненото от адвоката право да окаже безплатна правна помощ на страна (pro bono), при наличие на посочените от закона предпоставки. Това изисква от страна на пълномощника на ищцата, законосъобразно упражняване на процесуалните права, така както го изисква чл. 5 от ГПК, който е функция на чл. 4, ал.1 от 9 КРБ. Спазването на този принцип е гаранция от най - висока степен и за спазването на останалите принципи на гражданския процес, вкл. и състезателното начало, съгласно което и на основание чл. 8, ал. 2 от ГПК, страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях. При несъответствие със самото материално право и/или неспазване на изискването за доказаност на защитаваното материално право (чл. 8, ал.2 ГПК), съдът може само да отхвърли претенцията. Спазвайки принципа на диспозитивното начало (чл. 6 ГПК) всяка страна следва да установи фактите, от които черпи права, което отговаря на принципа на установяване на истината (чл. 10 ГПК). Този принцип засяга не само провеждането на процесуалните действия по основния процес, предмет на делото, но и свързаните с него действия на останалите участници и правата, които те имат. Това включва, съгл. чл. 3 от ГПК и задълженията на защитниците на страните и техните представители, които следва да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави. Те са длъжни да изнасят пред съда само истината. Единствено формално доказаните, а не предполагаеми, твърдени от страните или техните представители факти пораждат и т.н материална доказателствена сила, липсата на която, прави твърдените обстоятелства недоказани. Претенцията на пълномощника на въззиваемия се явява по своему една адхезионно съединена с основната претенция на самата ищца, претенция на нейния пълномощник, основана на чл. 38, ал.2 вр. ал.1 и вр. чл. 36 от ЗАДв. Липсата на каквито и да е доказателства, а такива биха били доказателствата за предоставяне на безплатна адвокатска помощ по реда на чл. 95 от ГПК вр. чл. 22 или по чл. 23, ал.3 от ЗПП, доколкото двата вида безплатна адвокатска помощ са равностойни по предмет и обем, но различни относно нейното заплащане, прави претенцията на пълномощника на ищцата недоказана. Пълномощникът на въззиваемия е бил длъжен да го информира, като негов клиент не само за правото на безплатна адвокатска услуга, но и за другите форми на безплатна правна помощ, вкл. и по чл. 95 от ГПК. Това обаче изключва изначално възможността настоящия пълномощник да бъде назначен за особен представител, поради това, че е вписан в адвокатската колегия на друг съдебен район, различен от този по седалището на настоящия районен съд. Ако в действителност въззиваемия е лице в затруднено материално положение, то същата би имала право както по чл. 95 от ГПК за предоставяне на правна помощ, така и на освобождаване от заплащане на ДТ и разноски по делото, съгрял. 83, ал.2 от ГПК при представяне на съответните доказателства. Адвокатът пълномощник би могъл да съдейства и изготви исковата молба по начин, по който се договарят в рамките на закона, вкл. и безплатно. В настоящия случай, пълномощникът на въззиваемия претендира осъждане на насрещната страна за заплащане на дължими по чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗА вр. чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. възнаграждения за предявения от ищцата иск, както и за защита

срещу предъявените спрямо нея осъдителни искове, но същия не представя доказателства за осъществяването на предвидените в чл. 38, ал.1 от ЗАдв, предпоставки, поради което исканията му се явяват неоснователни и недоказани и следва да се отхвърлят. Проява на недобросъвестно упражняване на произтичащите от пълномощието права е и неявяването на пълномощника на въззиваемия в съдебното заседание, което показва бланкетно договаряне на посоченото в пълномощното, а претендирането на посоченото възнаграждение от адвоката цели лично облагодетелстване на адвоката за сметка на насрещната страна, извличайки лични облаги от договорните отношения на представляваното от него лице с Дружеството. Представения по делото "Рамков договор за правна защита и съдействие и упълномощаване" е нищожен. Същият противоречи на добрите нрави. От текста на исковата молба - обстоятелството, че представеният договор е безсрочен, се установява намерението на подалото исковата молба лице да предявява систематично искове срещу дружеството. По този начин очевидно се цели образуването на множество производства срещу дружеството и съответно претендирането на отделно адвокатско възнаграждение по всяко от тях с цел заобикаляне на ограниченията в размера на адвокатските хонорари. Предвид това е налице явна злоупотреба с право, което е основание за нищожност на така сключения рамков договор. Нищожността на рамковия договор влече съответно и нищожност на представеното пълномощно, което е още едно основание за нередовност на исковата молба. състояние на ищцата, прави искането на нейния пълномощни също недоказано и неоснователно. Съдът приема, че е налице нарушение на принципите за законосъобразно упражняване на процесуалните права, така както го изисква чл. 4 ал.1 от КРБ и чл. 3 и 5 от ГПК, което представлява злоупотреба с процесуални права от страна на пълномощника на ищцата, каквато чл. 57 ал.2 от Конституцията на Република България не допуска. Представя и моли съдът да приеме справка, извършена от Централен Кредитен регистър при БНБ, която съдържа информация и оценка на кредитоспособността на въззиваемия. Видно от съдържащата се информация лицето не е материално затруднено, с което моли окръжният съд да счете твърдението на адв. М. противоречиво на обективната действителност.

Моли съдът да отмени Решение № 138/28.11.2022 г. постановено по гр.д. гр.д. 261/2022 г. по описа на Районен съд-Мадан и отхвърли иска изцяло. Претендира присъждане разноски по делото.

С писмения отговор се поддържа становище за законосъобразност на атакувания съдебен акт и се предлага окръжният съд да го потвърди. Според въззиваемата страна сключеният договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние не отговаря на изискванията на чл. 11 ал. 1 т. 10 от ЗПК. Разпоредбата сочи, че договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Годишният процент на разходите следва да включва всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва и се изчислява по специална формула. Спазването на това изчисление, дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. В Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние е посочена само абсолютна стойност на ГПР. Липсва ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият/. Съобразно разпоредите на ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Тоест, в посочената величина /бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита/, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко

свързани с кредитното правоотношение. В случая, в договора за кредит яснота досежно тези обстоятелства липсва. Следва да се има предвид, че ГПР е величина, чийто алгоритъм е императивно заложен в ЗПК и приемането на методика, налагаща изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от законовия, е недопустимо. Тези съставни елементи обаче, както бе посочено и по-горе, остават неизвестни, при което се създават предпоставки кредиторът да ги кумулира, завишавайки цената на ресурса. Не става ясно какво се включва в общите разходи за потребителя, настоящи или бъдещи, доколкото е предвидена дължимост и на възнаграждение за поръчителство. Не става ясно и защо има разлика в процентите на ГЛП и ГПР от над 15%, доколкото ответната страна заявява, че в процента на ГПР не е включено възнаграждението за поръчителство. Т.е. не става ясно, какво е включено в процента на ГПР, че то да е с над 15% от този на ГЛП. някакви други ли разходи, или път нещо друго. Ето защо се поддържа, че не е ясно по какъв начин е формиран, неясни са както компонентите, така и математическият алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема. След като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват, следва по разбираем за потребителя начин да посочи какво точно е включено в тях. Наред с това, Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние е недействителен на основание чл.11 ал.1 т.11 от ЗПК. В чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК е предвидено, че в договора трябва да се съдържат условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. В настоящия случай липсва погасителен план, който да отговаря на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК. Доколкото в договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние, е предвидена дължимостта на договорна лихва, както и такса поръчителство, същите е следвало да бъдат индивидуализирани, подробно посочени с оглед тяхната периодичност. Това не е сторено то кредитодателя, а единствено и само се е задоволил с посочване на обща дължимата сума, без да става ясно, какво точно се съдържа в тази обща сума. Това създава невъзможност за въззиваемата да разбере заплащаните от нея вноски по погасителния план, какви компоненти включват, как са изчислени и на каква база. Посоченото се явява още едно самостоятелно основание за нищожност на договора за паричен заем. На следващо място е направен довод, че договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние е недействителен, поради заобикаляне на разпоредбата на чл.19 ал.4 от ЗПК, както и поради неправилно приложен ГПР, на основание чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК. Тук следва да бъде отбелязан фактът, че Районен съд Мадан правилно е забелязал, че е налице явно нарушение на чл.11 ал.1 т.10, вр. с чл.19 ал.4 от ЗПК, изразяващо се в надвишаване на максимално определения процент на ГПР, както и че определения в договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние процент на ГПР в размер на 49.85%, не е правилно прилагания между страните и това води до нарушение на чл.11 ал.1 т.10, вр. с чл.19 ал.4 от ЗПК, което обуславя нищожност на целия договор, тъй като чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК., е част от задължителното съдържание на всеки един договор за кредит и съгласно чл.22 от ЗПК, нарушението му води до нищожност на целия договор за кредит. Именно, поради това договора за кредит е нищожен и поради неспазване на разпоредбата на чл.19 ал.4 от ЗПК, а от там и на действителния размер на ГПР, чл.11 ал.1 т.10, вр. с чл.22 от ЗПК, тъй като сумата която се претендира чрез договора за гарант не е включена в ГПР и ГЛП. В договора за кредит е посочен ГПР в размер на 49.85%, чрез включването на възнаграждението предвидено по договор за предоставяне на гарант/поръчителство към ГПР и ГЛП, то действителните такива биха нараснали двойно, та дори и повече, с което потребителят е въведен в заблуждение относно стойността на разходите, които ще прави по обслужването на кредита. С предвиждането за заплащане на сумата по Договора за поръчителство, се заобикаля и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК.

Безсъмнено събирането на такива разходи е част от дейността по управление на кредита и следва да са включени в годишния процент на разходите. Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя , настоящи и бъдещи / лихви, други преки или косвени разходи, комисионни , възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/ , изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно § 1. Точка 1 от ЗПК "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. С оглед цитираната разпоредба заплащането на сумата по договора за поръчителство следва да бъде разглеждано като елемент от общия разход по кредита за потребителя, тъй като то е пряко свързано с договора за потребителския кредит, известно е на кредитора и се заплаща от потребителя. Налице е заобикаляне на разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК като с уговорките за заплащане на допълнителни разходи по Договора за поръчителство се нарушава изискването ГПР да не бъде повисок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута определена с ПМСН№426/2014г. Поради невключване на уговорките за заплащане на разходи по договора за поръчителство в размера на ГПР, последният не съответства на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение. Посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал. 1 и ал.2 ,т. 1 от Закона за защита на потребителите. С преюдициално заключение по дело С-453/10 е прието , че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителния размер на ГПР представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл.143 и сл.ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. Съгласно чл. 26, ал. 4 от ЗЗД нищожността на отделни части не влече нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителните правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части. В случая не е налице нито една от тези две хипотези - нищожната клауза на процесния договор за кредит относно определянето на ГПР да бъде заместени по право от повелителни норми на закона, или че договорът за потребителски кредит би бил сключен и ако в него не е включена клаузата определяща ГПР, тъй като ГПР е въведено като изрично изискване в чл.11, ал.1 т.10 от ЗПК. Предвид на това в случая не е приложима нормата на чл.26, ал.4 ЗЗД и нищожността на посочената по-горе клауза на процесния договор обуславя недействителността на целия договор. В случая следва да бъде взета предвид и разпоредбата на чл.22 ЗПК, която е приложима за процесното договорно правоотношение. Тази норма изрично посочва, че когато не са спазени изискванията на конкретни разпоредби от закона, то договорът за потребителски кредит е изцяло недействителен, като между изчерпателно изброените са и тези по чл.11, ал.1, т. 10 от ЗПК - за определяне на ГПР. Въз основа на това договор за потребителски кредит следва да се прогласи за недействителен. В насока на гореизложените възражения е трайно установената практиката на Окръжен съд Смолян, именно постановена по договори за кредит сключени с Ф. Б. ЕООД-Решение №227 от 08.07.2022г. по в.г р .д № 184/2022г. по описа на Окръжен съд Смолян, в което съдът е изложил изключително подробни мотиви, защо договора за кредит е нищожен на няколко основания. В насока на гореизложените възражения е трайно установената практиката на

Окръжните съдилища в страната именно постановена по договори за кредит сключени с Ф. Б. ЕООД(Решение № 764 от 06.06.2022 г. по в. гр. д. № 1004 / 2022 г. на Окръжен съд - П., Решение № 1016 от 26.07.2022 г. по в. гр. д. № 990 / 2022 г. на Окръжен съд - Варна , Решение № 308 от 13.07.2022 г. по в. гр. д. № 345 / 2022 г. на Окръжен съд - Плевен, Решение № 171 от 23.05.2022 г. по в. гр. д. № 224 / 2022 г. на Окръжен съд - Пазарджик. Решение № 28 от 14.05.2021 г. по в. гр. д. № 76 / 2021 г. на Окръжен съд - Русе, Решение № 243 от 19.07.2022 г. по в. гр. д. № 301 / 2022 г. на Окръжен съд - Хасково и много други). По отношение на исковата ни претенция за нищожност на клаузата на чл.5 от Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние, съм изложил подробни съображения в депозираната искова молба. По отношение на разноските: От предоставения по делото ДПЗС е видно, че ищцата е представлявана на основание чл.38 ал.1 т.3 пр.2 от ЗА, за оказване на защита на близък. Съгласно. Определение № 365/17.07.2017г. постановено по ч. т. дело № 894/ 2017г. на Върховният касационен съд на Република България. Търговска колегия, първо отделение . Определение № 95/19.02.2015г. постановено по ч. т. дело № 1451/ 2014г. на Върховният касационен съд на Република България. Търговска колегия, второ отделение -правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38 ал. 1 т. 3 пр. 2 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноси, съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗА адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение съдът присъжда на адвоката. В чл. 38 ал. 1 от ЗА са изброени пет категории лица, които могат да се ползват от правото да получат безплатна адвокатска помощ, като няма легална дефиниция на употребения термин „близки” и за разлика от останалите четири групи, принадлежността към категорията ”близки”, не може да се установява с писмени доказателства и на преценката на адвоката принадлежи правото да определи кои лица се включват в тази категория. За да упражни адвокатът това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38 ал. 1 т. 3 пр. 2 от ЗА, като не се нуждае от доказване обстоятелството, че клиентът е близък приятел на адвоката. В тази връзка правилно РС Мадан, ми е присъдил адв. възнаграждение.

Моли окръжният съд да потвърди Решение № 138/28.11.2022г. постановено по гр.д. № 261/2022г. по описа на РС Мадан, като правилно и законосъобразно, както и претендира направените в настоящето производство разноси.

В съдебно заседание редовно и своевременно призован жалбоподателят Ф. Б. ЕООД не изпраща представител. В писмена молба-становище юриконсулт Г. Г. поддържа изцяло депозираната въззивна жалба.

Окръжният съд, след като взе в предвид оплакванията в жалбата и след като провери допустимостта и правилността на решението, съобрази следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259 ГПК, тъй като съобщението, че решението е изготвено и може да бъде обжалвано е съобщено на страната на 12.12.2022 година и видно от приложената към жалбата товарителница същата е изпратена на 21.12.2022 година.

Жалбата отговаря на изискванията на чл.260 и 261 ГПК, изхожда от активно легитимирана страна имаща право на жалба, поради което е и процесуално допустима.

Първоинстанционният съд е сезиран с главен иск за прогласяване нищожност на сключен между страните договор за предоставяне на потребителски кредит №**** от 20.05.2022г., на посочени в исковата молба и допълнително становище основания, както и евентуален иск за обявяване нищожност на клаузата на чл.5 от същия, като нищожна, въз основа на която е сключен договора за гаранция(поръчителство) на основание чл.26 ал.1 пр.3 ЗЗД, чл.143 ал.1 и чл.146 от ЗЗП..

За да уважи иска за прогласяване нищожност на договора, след обстоен анализ на събраните по делото доказателства и съобразявайки доводите на страните, първоинстанционният съд е приел, че договор №**** от 20.05.2022г. за предоставяне финансови услуги от разстояние (заеми) и договор за предоставяне гаранция(поръчителство) от 20.05.2022година, че а, че уговореното възнаграждение, дължимо за ангажиране на гарант за обезпечаване на задълженията на кредитополучателя по кредита съставлява възнаграждение по усвояване, отпускане и управление на кредита, поради което същото следва да се включи в годишния процент на разходите – чл. 19 ал. 1 от ЗПК. Според решаващият състав годишният процент на разходите, представлява така нареченото "оскъпяване" на кредита и включва всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва и се изчислява по специална формула. В ГПР следва да бъдат изрично описани всички разходи, които длъжникът ще направи и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Прието е също така доколкото в договора за кредит е уговорено обезпечаването му чрез предоставяне на гаранция, таксата за допълнителната услуга, която макар и формално да е дължима по друг договор на друго лице - поръчител, е пряко свързана с договора за кредит и се явява част от съдържанието му и всъщност води до скрито оскъпяване на кредита и следва да бъде включено в размера на ГПР. Прието е също така, че в съдържанието на процесния договор за кредит не е отразена действителната обща сума, дължима от потребителя, тъй като в същата не са включени общите разходи за потребителя, в т. ч. и възнаграждението за гаранта, което е пряко свързано с кредита. Кредиторът е въвел като задължително изискване за отпускане на процесния кредит обезпечаването на задълженията на кредитополучателя чрез договор за поръчителство, посредством личен

поръчител или предложен от кредитодателя поръчител. Доколкото по договора за поръчителство обаче е предвидено заплащането на такса, същата съставлява разход по кредита по смисъла на чл. 19 ал. 1 ЗПК и следва да бъде включена в ГПР. При включването на дължимото възнаграждение за поръчител в ГПР по договора за кредит, то същият би надхвърлил законовото ограничение по чл. 19 ал. 4 от ГПК, вземайки предвид сегашния му размер от 49.85 %, размера на отпуснатата сума от 800 лева, срока на договора от 1 месец, дължимата лихва в размер на 27.04 лева, както и възнаграждението за поръчител в размер от 236.96 лева. С посочването в договора на различен ГПР от реално приложимия между страните е нарушена разпоредбата на чл. 11 ал. 1 т. 10 ЗПК. При тълкуване обхвата на закрилата, предоставяна от закона с разпоредбата на чл. 22 ЗПК, във вр. чл. 11 ал. 1 т. 10 ЗПК следва да се съобрази и нормата на § 2 от ДР на ЗПК, съгласно която този закон въвежда разпоредбите на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета. От изложеното следва, че при съмнение в действителния смисъл на законовите разпоредби същите следва да бъдат тълкувани с оглед постигане целите на цитираната Директива 2008/48/ЕО. Съгласно съображение 19 от Директивата, за да се даде възможност на потребителите да взимат своите решения при пълно знание за фактите, те следва да получават адекватна информация относно условията и стойността на кредита и относно техните задължения, преди да бъде сключен договорът за кредит, която те могат да вземат със себе си и да обмислят. Според съображение 31 от Директивата, за да се даде възможност на потребителя да познава своите права и задължения по договор за кредит, този договор следва да съдържа цялата необходима информация по ясен и кратък начин. С оглед горесцитираните цели на Директивата следва да се приеме, че нарушение на чл. 11 ал. 1 т. 10 от ЗПК, водещо до недействителност по смисъла на чл. 22 от ЗПК ще е налице и когато посочения в договора размер на ГПР не съответства на действително прилагания между страните, доколкото потребителят се явява реално лишен от информация за действителния размер на приложимия ГПР, което право Директивата и ЗПК му признават и гарантират, с което обосновава липса на задължително съдържание на договора, а именно

липса на посочване на действително прилагания между страните ГПР, с което е нарушена разпоредбата на чл. 11 ал. 1 т. 10 от ЗПК е недействителен, като неотговарящ на изискванията на чл.10 ал.1 ЗПК, тъй като преддоговорната информация, договора и погасителните планове са с размер на шрифта 9.5, отделно от това е налице и неяснота относно начина на формиране на ГПР и включените в него компоненти. На тези две основания е прието, че потребителския договор е нищожен, съгласно чл.22 ЗПК и главният иск е уважен.

Настоящият състав намира, че решението на първоинстанционния съд е правилно и следва да бъде потвърдено. Решаващият извод на съда за уважаване на главния иск е правилен. За обосноваването му районният съд е изложил изчерпателни и аналитични мотиви, поради което настоящия състав препраща към тях на основание чл.272 ГПК.

По оплакванията във въззивната жалба следва да бъде отбелязано, че за да бъде даден отговор на въпроса дали договорът е нищожен, поради противоречие със закона следва да се имат предвид разпоредбите на глава шеста от ЗПК - недействителност на договора за потребителски кредит. Неравноправни клаузи, сред които е и чл. 22, съгласно който когато не са спазени изискванията на чл. 10 ал. 1, чл. 11 ал. 1, т. 7-12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1-9 договорът за потребителски кредит е недействителен. Според т. 9 и т. 10 на чл. 11 от ЗПК договорът трябва да съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, както и годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложение № 1 начин.

В конкретния случай договорът за потребителски кредит е недействителен на първо място, като неотговарящ на изискванията на чл.10 ал.1 ЗПК, тъй като преддоговорната информация, самия договор и погасителните планове са изготвени на шрифт с размер 9.5. Законовото изискване е те да са с минимален размер 12.

Настоящия състав намира за неоснователно направеното в жалбата оплакване, досежно приложението на чл.10 ал.1 ЗПК, респективно не възприема даденото от въззивника тълкуване, че всички изисквания, посочени в тази разпоредба следва да са в кумулативна даденост. Разпоредбата е ясна и недвусмислена и съдържа изброяване на изискванията, на които следва да отговаря договорът за потребителски кредит, а именно – сключва се в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора“. Неспазването на всяко едно от посочените изисквания, законът санкционира с недействителност на договора по смисъла на чл.22.

Неоснователно е и оплакването, че съдът неправилно е приел, че таксата за гарант следва да се включи в ГПР. Според разпоредбата на чл. 11 ал. 1, т. 10 ЗПК договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. В § 1 т. 2 от ДР на ЗПК е дадена легална дефиниция за обща сума, дължима от потребителя и това е сборът от общия размер на кредита, както и общите разходи по кредита на потребителя. В договора като обща сума, която следва да бъде върната е посочена сумата 827.04лв., която включва отпуснатия кредит 800лв. и 27.04лв.-лихва, при лихвен процент-3.38%. Посочено е, че ГПР е 49.85%, но не е ясно същият от какво се формира. В общата сума не е включено допълнителното плащане по

договор за гаранция в размер на 236.96лв. Според чл.5 от договора заемът се обезпечава с поръчителство, предоставено от Ferratum Bank банк на кредитора, за което кредитополучателя заплаща вноски в горепосочения общ размер 236.96 лв., която сума не е включена в ГПР. С включването ѝ ГПР се променя. Тази сума несъмнено следва да бъде включена в ГПР, тъй като е разход във връзка с предоставяне на кредита по смисъла на чл.19 ал.1 ЗПК. Предвид това оплакването в жалбата за неправилност на този извод на първостепенния съд се явява неоснователно.

За пълнота на изложеното следва да бъде отбелязано, че представените ОУ предполагат наличие на договор за гаранция/поръчителство между ответника и Ф. Б. ЕООД, какъвто липсва, но и следва да се отбележи, че ако такъв договор съществува, не е ясно дали това е договор за банкова гаранция или договор за поръчителство. Ако се приеме, че намерението на Ф. Б. ЕООД е било поръчителство, то липсва най-важният елемент на такова обезпечение уреден в чл. 138 и сл. от ЗЗД - договор между Ф. Б. ЕООД и Ф. Б. ЕООД, тъй като според ЗЗД договорът за поръчителство е договор между кредитора и поръчителя, а не между длъжника и поръчителя. Единствено при такъв договор, а и при доказателства за плащане от страна на поръчителя, той би имал обратен иск за платеното по чл. 143 от ЗЗД и би встъпил в правата на кредитора по чл. 146 от ЗЗД. Дори и да би могло да се приеме, че евентуално съществуващия, но не е представен по делото договор за гаранция/поръчителство, съгласно ОУ представлява банкова гаранция, то за гаранта липсва правна уредба, позволяваща му да придобие вземането, която да е аналогична на разпоредбите на чл. 143 и чл. 146 от ЗЗД. Още повече, че Ф. Б. ЕООД не е регистрирана банкова институция в Република България, поради което не би могла да издава уредената в чл. 442 от ТЗ банкова гаранция.

На следващо място обезпечението на чуждо задължение, като правна фигура най-общо представлява актив, който се залага от трето лице на кредитора, за да гарантира и осигури изпълнението на задължението на длъжника – това е вещна форма на обезпечение - но тази конструкция няма никакво тъждество с процесните взаимоотношения, създадени между страните. Личното обезпечение, при което наред с длъжника се задължава и друго лице, както вече бе посочено по-горе не е обективизирано чрез надлежно поръчителство или чрез друг способ за създаване на солидарност на задължението.

От своя страна, съгласно чл. 442 от ТЗ с банковата гаранция банката писмено се задължава да плати на посоченото в гаранцията лице определена сума пари съобразно условията, предвидени в нея. Това означава, че банките могат да изпълняват ролята на гарант за надеждността и платежоспособността на участниците в различни видове търговски сделки, като изпълняват това срещу заплащане – тоест те предоставят услугата "банкова гаранция". Така, от една страна "Ф. Б." ЕАД, (със седалище и адрес на управление в М., СТ Б. Ц., С. № ***, Г. ГЗР 1027), независимо от наименованието си, не е банка по смисъла на българското законодателство, въпреки, че е регистрирана в М. под регистрационен № С 56251 и притежава лиценз от Органа за финансови услуги в М. за осъществяването на банкова дейност, платежни услуги и т. н., поради което не може да предоставя и банкова гаранция по реда на чл. 442 от ТЗ. От друга страна, дори да се приеме обратното, то идеята на "банковата гаранция" е при настъпването на определени условия, при които длъжникът не може да престира, банката (в случая – Ф. Б.) да плати конкретна сума, посочена в банковата гаранция вместо него, като обикновено тия отношения възникват между банка и неин клиент, какъвто ищецът изобщо не е. В случая е очевидно, че е налице драстично разминаване между съдържанието на института на банковата гаранция и фактическото му приложение.

В действителност, както съдът отбелязва не е представен по делото нито договор за поръчителство, сключен между "Ф. Б." ЕАД и "Ф. Б." ЕООД, нито едностранно изявление за банкова гаранция, отправено от първото към второто дружество, нито документ за

предоставяне на някакво обезпечение, липсват данни относно това какви са реалните отношения помежду им и какъв е техният източник.

Според настоящия състав не е дадена действителна банкова гаранция, тъй като така нареченият договор за гаранция/поръчителство (като на практика това са ОУ) само фингира правните последици на банковата гаранция. В действителност не е завършен фактическият състав на тази правна фигура – липсва едностранното изрично, конкретно и индивидуално изявление на гаранта, отправено към кредитора. Към договора за гаранция/поръчителство, сключен между длъжника-ищец и третото лице (наречено гарант) е прикрепено настъпването и на правни последици, типични за другата, едностранна сделка. Кредитодателят и гарантът са симулирали желание за настъпване на тези правни последици, но едностранната сделка, от която те биха могли реално да настъпят, не е осъществена. Единствената валидна форма за извършването и за доказването ѝ е писмената и по делото няма представен такъв документ.

С оглед това, настоящият състав на съда намира, че при сключването на процесния договор за потребителски кредит и чрез предвиждане на вноската за гаранция по договор за поръчителство, което е свързано с допълнителни разходи за потребителя за заплащането ѝ е заобиколена императивната разпоредба на чл. 19 ал. 4 от ЗПК, ограничаваща максималния размер на годишния процент на разходите по кредита. Предвид горното посочените в договора размери на годишния процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя, не съответстват на действително уговорените такива, налице е неяснота при определяне на ГПР, което води до недействителност на договора (чл.22 ЗПК).

Неоснователно е и оплакването за незаконосъобразно присъден адвокатски хонорар, който следва жалбоподателят с оглед изхода на спора да заплати на адв.М. за осъщественото от него безплатно процесуално представителство. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА е установено със закон. Оказваната безплатна адвокатска помощ и съдействие предвидена по реда на чл.38 ал.1 от Закона за адвокатурата касае три групи страни-лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист.

Трайната и последователна съдебна практика на ВКС на РБ е категорична, че за уважаването на искане за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА е достатъчно да е представен договор за правна защита и съдействие сключен между страна в процеса и адвокат-пълномощник, в който да е записано изрично, че адвокатът ще оказва безплатна правна помощ и съдействие на страна по делото – физическо лице, което се намира в затруднено материално положение, както и да е направено искане за присъждането на такова възнаграждение. Основанието за ангажиране отговорността на насрещната страна за разноски за адвокатско възнаграждение е в хипотезите, когато същата тази страна отговаря за разноски въобще в зависимост от изхода на делото.

Съдът няма задължение по закон да проверява дали страната е материално затруднена за да може да уговаря с адвоката пълномощник на същата безплатна адвокатска правна помощ и съдействие по чл.38 ал.1 т.2 от ЗА, доколкото се касае за вътрешни отношения между представител и представляван. Освен това отговорната за разноски на адвокат страна не може да възразява едва в производството пред въззивния съд, че насрещната страна няма основание да бъде представлявана безплатно от адвокат тъй като не е материално затруднена в хипотеза когато отговаря за разноските, доколкото този факт е без значение защото в този случай тя дължи разноските на адвоката, осъществил правната помощ и съдействие на насрещната страна. Нещо повече, съдебната практика приема, че ако хипотетично е допустимо възразение на отговорната за разноски страна, че насрещната страна не е материално затруднена и няма основание да бъде представлявана безплатно от адвокат, то това възразение може да се направи най-късно до приключване на съответното

производство-в случая до момента на приключване съдебното производство пред районен съд и даване ход по съществото на спора, както и с това възражение да се представят доказателства подкрепящи твърденията на страната. Такива възражения не са направени и доказателства не са представени от Ф. Б. ЕООД в исковото производство пред районен съд до момента на приключването на производството. Що се касае до направения за първи път с въззивната жалба довод, че с представената към справка извършен в АОТ централен кредитен регистър на БНБ, съдържащ информация и оценка на кредитоспособността на въззиваемия, както и че лицето не е материално затруднено лице не обосновава извод релевиран с въззивната жалба

Освен това логиката на законодателната уредба за отговорността на страната за разноси за осъществена безплатна адвокатска правна помощ и съдействие по чл.38 ал.1 от ЗА е в посока, че страната когато е отговорна за разноските в производството винаги следва да бъде осъдена да заплати и разноските за упълномощен от насрещната страна адвокат независимо дали е осъществил безплатна адвокатска помощ или страната която го упълномощава е заплатила предварително адвокатския хонорар. И в двата случая загубилата делото страна, в случая ответника, настоящ жалбоподател дължи разноси като адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представително и защита от адвокат на другата страна, като разликата е единствено в полза на кого се присъждат разноските- като в първия случай (при уговорен адвокатски хонорар между представител и представляван и заплатен от представлявания) разходите се присъждат в полза на страната-упълномощила адвоката по делото, а във втория случай при осъществена безплатна адвокатска защита и съдействие на материално затруднено физическо лице-страна в производството, се присъждат директно на адвоката, тоест и в двата случая се дължи адвокатски хонорар предвид изхода на делото и то от страната, която е загубила делото. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноси, съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗА адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение съдът присъжда на адвоката. За да упражни адвокатът това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38 ал. 1 т. 3 пр. 2 от ЗА, като не се нуждае от доказване обстоятелството, че клиентът е близък на адвоката, в какъвто смисъл е практиката на ВКС обективирана в Определение № 365 от 17.07.2017 г. на ВКС по ч. т. д. № 894/2017 г., I т. о., Определение № 95 от 19.02.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1451/2014 г., II т. о., определение № 262 от 05.12.2018 г. по т. д. № 867/2018 г., I т. о., определение № 528 от 20.06.2012 г. по ч. т. д. № 195/2012 г., II т. о., определение № 395 от 09.07.2018 г. по ч. т. д. № 1314/2018 г., II т. о., определение № 682 от 18.10.2012 г. по ч. гр. д. № 598/2012 г., III г. о., определение № 442 от 28.06.2019 г. по ч. т. д. № 502/2019 г., II т. о., определение № 257 от 09.05.2018 г. по ч. т. д. № 226/2018 г., II т. о., определение № 417 от 17.10.2018 г. по ч. т. д. № 2238/2018 г., I т. о., определение № 665 от 05.12.2018 г. по ч. т. д. № 2467/2018 г., II т. о., и много други. Прието е, че наличието на основанието по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв не може да бъде обсъждано от съда при произнасяне по отговорността за разноси. Този извод се извежда от чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАДв, очертаващ изчерпателно предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, а именно: да е оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1-3 ЗАДв и в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноси. Изпълнението на посочените две условия задължава съда да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в НМРАВ по чл. 36, ал. 2 ЗАДв, като осъди другата страна да го заплати. Взаимно формираната между доверителя и довереника воля за процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв е достатъчна за доказване на материалната затрудненост, като решението дали да окаже безплатна помощ е въпрос

единствено на преценката на самия адвокат. Аргумент в тази насока е разпоредбата на ал. 2 на същата разпоредба, според която адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, т. е. адвокатът не би получил възнаграждение във всички случаи на приключване на делото, а само при благоприятен за неговия доверител изход на спора, поради което и преценката дали да окаже безплатната правна помощ – при съществуващ потенциален риск да не получи възнаграждение, следва да е само на адвоката. Т. е., в хипотезите на чл. 38, ал. 1 вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв законодателят е предвидил възможност определен кръг лица да не заплащат адвокатски хонорар, но същият да бъде дължим от насрещната страна, в случай че са налице предпоставките на чл. 78, ал. 1 ГПК за осъждането ѝ за разноски, като дали е било налице материално затруднено положение е без значение, тъй като се касае за вътрешни отношения между адвокат и клиент. Този извод се подкрепя и от факта, че договорът за адвокатска услуга се подчинява на общите правила на ЗЗД в неуредените от ЗАдв случаи, като на основание чл. 9 ЗЗД във вр. с чл. 20а ЗЗД следва да се приеме, че уговорките в договора за адвокатска услуга се определят свободно от страните и имат действие във вътрешните им отношения, освен в законоустановени изключения..

По тези съображения, настоящия състав намира, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение-правилно, поради което то следва да бъде потвърдено.

С оглед даденото разрешение по спора в тежест на въззивника е дължимото на основание чл.38 ал.2 ЗА на адвокат М. В. М. АК П. , възнаграждение в размер на 480лв. с ДДС за тази инстанция, за осъщественото от него безплатно процесуално представителство на негов близък - въззиваемия Н. Б. Р., в каквато насока са представените на л.147-152 - ,списък на разноските,ДПЗ и удостоверения за регистрация по ЗДДС.

Мотивиран от гореизложеното, Окръжният съд, в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение 138/28.11.2022година., постановено погр.д.№261/2022г. по описа на Районен съд Мадан, като законосъобразно постановено.

ОСЪЖДА „Ф. Б.“ЕООД гр.С., ЕИК *****, представлявано от И. Д. и Д. Н. да заплати на адвокат М. В. М., АК П. сумата от 480(четирстотин и осемдесет) лв. с ДДС, адвокатско възнаграждение за тази инстанция, на основании чл.38 ал.2 ЗА за осъщественото от него безплатно процесуално представителство на въззиваемия Н. Б. Р...

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____